

T(R)ÒPICS

Cultura, qui la vol?

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

En mossegar la famosa poma publicitada per la seductora serpentina, Adam & Eva, Eva & Adam inventaven la Cultura. I la serp, la Publicitat. Era el peatge pel progrés: sacrifici de la vida instintiva amb les seves seqüeles, repressió de l'espontaneïtat i l'aparició en escena del sentiment de culpabilitat. Com va dir l'oncle Sig Freud a *El malestar en la cultura* (1930), la Cultura no tan sols erigeix barreres físiques com el mur de Berlín, el d'Algecira o el de Mr. Bush

a la frontera de Mèxic, sinó que retalla les possibilitats de felicitat individual. Tabús i prohibicions públiques que imposen exigències socials. Quan te n'adones dicten els deu manaments nacionalistes. El W. Allen jueu fa dies dictava un manual (terrorista) per acabar d'una vegada per totes amb la Cultura... El ministre de Propaganda del III Reich, Herr Goebbels, home dràstic i amb sentit del gol, avisava que quan sentia parlar de Cultura posava mà a la pistola. Sense ser menys cru però més conciliador, Rockefeller suavitzava la sentència afirmant que en sentir parlar de Cultura ràpidament posava mà al talonari de xecs. A la

Catalunya del Tripartit Bis, la Senyoreta Cultura està més sol·licitada que l'Angelina Jolie a l'Unicef. Dos dels mascles conxorxats en una Entesa de cartró-pedra (els sociates de viagra i els esquerrants que *mecen la cuna* amb voluntat sinistra) posen la mà a la bragueta quan senten parlar de Cultura. Confonen eleccions amb ereccions. Juguen a fer de Christian i de C. de Bergerac: l'un llengua bífida, l'altre nas llarg com Pinotxo. Tots menteixen més que no respiren per tal d'endur-se la bella Rosaura al llit. Aquests darrers dies les línies editorials de la premsa cuinada prop els cercles de decisió política i empresarial amb dret a dir i desdir, s'han divi-

dit en dues tendències complementàries: per un costat, el sector nacionalista apocat, amb ganes de plantar una pica en Flandes (a Frankfurt escriptors en llengua catalana) però sense abominar de jugar la carta cervantina d'una ERC fent de puta i de Ramoneta, és a dir, de Carod-Rovira depilat. De l'altre, els fòssils de la *gauche divine*, reciclats socialistes de parquet (de la Borsa!) tot reivindicant les excel·lències pragmàtiques d'un Mascarell de proa que igual ferria un ou en biblioteques com s'obre de cames davant el *pas a deux* d'una dansa corporativa que balla al tam-tam de la caixa de les subvencions. Estaria bé que, en un acte de suprema generositat, el capgròs de Cultura a l'Ajuntament de Lleida, el XS, accedís a la més alta magistratura cultural del Tripartit. Això sí, disfressat de pubilla per allò de la paritat. Té el meu vot. I el bitllet d'anada.